

Helsingin luonnonsuojeluyhdistys ry (Helsy)
Itälahdenkatu 22 B, 00210 Helsinki
helsy@sll.fi / puh. 050 301 1633

Mielipide 28.4.2024

&
Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys Tringa ry
Annankatu 29 A 16, 00100 Helsinki
suojelusihteeri@tringa.fi
&
Luontoliiton metsäryhmä
Mannerheimintie 109, 00280 Helsinki
metsaryhma.pkseutu@luontoliitto.fi

Helsingin kaupungin kirjaamo
PL 10, 00099 HELSINGIN KAUPUNKI
helsinki.kirjaamo@hel.fi

Mielipide Helsingin luonnonhoidon periaatteiden luonnoksesta (osa 1 Metsät)

Helsingin luonnonsuojeluyhdistys ry, Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys Tringa ry ja Luontoliiton metsäryhmä antavat seuraavan yhteisen järjestömielipiteen Helsingin luonnonhoidon periaatteiden metsiä koskevasta luonnoksesta (nähtävillä ollut luonnos 28.3.2024).

Yleistä

Periaatteet ovat selvästi paremmat kuin voimassa oleva Luonnonhoidon linjaus vuodelta 2011. Esimerkiksi arvokkaiden luontokohteiden huomiointi on kirjattu ilahduttavan selkeästi. Pidämme myös edistysaskeleena sitä, että metsäalueet on jaettu reunavyöhykkeiden (25 m) turvallisuusperusteiseen hoitotarpeen tarkastelun vyöhykkeeseen sekä muuhun metsään ja että tätä tarkastelua täsmennetään reitin reunojen 1–2 m niittoalueeseen – joskaan noin leveä niittoalue ei saa olla vakiokäytäntö vaan maksimi (ks. tarkemmin alempaa yksilöidyt kommentit metsien hoidon tarpeen tarkastelusta reuna-alueilla).

Perimmäinen asetelma on kuitenkin yhä pääläällä. Metsäalueet tulisi lähtökohtaisesti jättää hoidon ulkopuolelle ilman selkeää perustetta. Hallitun hoitamattomuuden tulee olla kaiken kattava linja.

Lisäksi periaatteisiin sisältyy vielä seuraavia yleisiä ongelmia (ei tärkeysjärjestyksessä):

- Muotoilut antavat monin paikoin liikaa tulkinnanvaraa, minkä vuoksi turhan paljon linjaustason konkretisointia jää työohjeeseen. Luonnonhoidon työohjeen valmisteluun on syytä ottaa ekologi mukaan, ja työohje on laitettava julkisesti nähtäväksi. Lisäksi käytännön luonnonhoitoa tekeville olisi tärkeää järjestää koulutusta metsien monimuotoisuudesta koko eliöyhteisön – ei vain puuston – kannalta.

- Puistot ja katuviheralueet on rajattu kategorisesti periaatteiden ulkopuolelle, mutta olisi syytä huomioida, että puistot ja katuviheralueet toimivat metsäverkoston puustoisina osina.
- Reunavyöhykkeiden ulkopuolisten metsien osalta puuttuu linjaus siitä, että ne jätettäisiin lähtökohtaisesti hoidon ulkopuolelle. Sen sijaan useassa kohdassa esitetään erilaisia lisäperusteita sille, että aluspuustoja voidaan käsitellä muuallakin, mikäli aluspuusto katsotaan esimerkiksi liian yksipuoliseksi, liian tiheäksi tai virkistyskäyttöä haittaavaksi. Tällaiset kirjaukset jättävät liian paljon vapauksia suunnittelijoille.
- Periaatteiden sisällä on suuri sisäinen ristiriita kulutuksen hillinnän ja virkistyskäyttöä edistävien hoitotoimien välillä.
- Tiheä aluspuusto nähdään pääosin ongelmana eikä näkemystä perustella. Todellisuudessa aluspuustolla on monimuotoisuusarvojen lisäksi myös tärkeä merkitys kulunohjauksessa.
- Hiilen sidontaa ei tule käyttää metsien uudistushakkuiden ja hoidon perusteena.
- Periaatteisiin olisi syytä kirjata selkeä linjaus, miten toimitaan esimerkiksi myrskytuhotilanteissa. Myrskytuhot ja myös sieni- ja hyönteistuhot tulisi nähdä lahoppuuta lisäävänä ja monimuotoisuutta kasvattavana prosessina – ei aktiivista virkistyskäyttöä haittaavina. Tuhot eivät saa olla syy lahoppuuston täydelliseen poistamiseen.
- Vieraslajitorjunnan painoarvon tulisi olla nykyistä suurempi suhteessa erilaiseen alus- ja valtapuuston harventamiseen. Harventamista tulee vähentää ja vapautuvia resursseja ohjata vieraslajitorjuntaan.
- Ei enää avohakkuita virkistysmetsiin!
- Puuston moni-ikäisyyden ja metsiköiden sekapuustoisuuden lisäämistä käytetään turhan paljon hoidon perusteena.

Yksilöidyt kommentit

Seuraavassa kommentoimme sivukohtaisesti yksilöiden luonnonhoidon periaatteita.

Sivu 7: Metsien hoidon tarvetta tarkastellaan reuna-alueilla turvallisuusperusteisesti

Nuorten puiden ja vesakon poisto 1–2 m niittoalueen risteyksistä ja muista vastaavista vaarallisista kohdista on ymmärrettävää, mutta muualla on niiton osalta syytä pitää korkeaa rimaa. Etenkään niittyjen, peltojen ja tonttien reunoilla niittoalueelle ei useinkaan ole tarvetta. Peltojen ja niittyjen tiheitä reunoja tulee vaalia niiden monimuotoisuusarvojen takia, ja tämä tulee kirjata luonnonhoidon periaatteisiin. Puut ja pensaat suojaavat metsää ja siellä eläviä lajeja ulkoiluteiden ja ajoteiden reunassa. Reunoilla tiheästi kasvavat raidat, muut pajut ja pihlajat sekä monet pensaat tarjoavat pölyttäjille ja linnuille ravintoa sekä suojaa ja pesäpaikkoja monille eläimille. Reunojen aurinkoisilla, pienillä ketolaikuilla viihtyvät kukat ja perhoset. Monipuolisen kasvillisuuden alueella reunan niittoa ei kannata tehdä lainkaan tai se tulee rajata reittien välittömään reunakaistaleeseen (n. 10–20 cm), joka kasvattaa vihreäänsä reitin puolelle. Tämä tulee lisätä periaatteisiin.

Sivu 8: Metsien luonnon- ja maisemanhoidon prosessi

Linjaukset ovat väljiä muun muassa harvennusten ja pienpuuston poiston osalta. Vaarana onkin, että luonnonhoito voi jatkua entiseen malliin. Tämän vuoksi on tärkeää, että luonnon-

ja maisemanhoidon suunnitelmia ei viedä läpi viranhaltijapäätöksinä. Suunnitelmat tulee viedä joko kaupunkiympäristölautakunnan tai sen ympäristö- ja lupajaoston päätettäviksi. Tämä antaa vielä mahdollisuuden avoimelle keskustelulle luonnonhoidon periaatteiden hengen – eli monimuotoisuuden lisäämisen – toteutumisesta. Lisäksi luonnon- ja maisemanhoidon suunnittelun projektiryhmässä tulee olla mukana myös ekologi.

Sivu 10: Kartta

Muun muassa sivun 10 kartalla linjataan se, että periaatteet koskevat vain metsiä. Katuviheralueet ja puistot on siis rajattu ulkopuolelle. Päähuomion on toki järkevää olla metsissä, mutta joitain periaatteita ja esitettyjä toimenpiteitä olisi mahdollista edistää ja huomioida myös puistoiksi ja katuviheralueiksi jäävillä alueilla. Luontevaa tällainen olisi esimerkiksi periaatteen 13 toimenpiteissä, sillä katuviheralueilla ja puistoilla on oma roolinsa metsäverkoston vahvistamisessa.

Sivu 14: 1. Tunnistetaan ja turvataan metsien luontoarvot

Periaate on muotoiltu hyvin. Huomattava edistysaskel on, jos seuraava toteutuu myös käytännössä: *”Luontotietojärjestelmän arvokkaat luontokohteet huomioidaan sekä luonnonhoidon suunnittelussa että toteutuksessa siten, että ne arvot, joiden takia kohde on määriteltävä arvokohteeksi, säilyvät tai paranevat.”*

Toimeenpanoa ajatellen on tärkeää, että luontotietojärjestelmä on ajan tasalla. Tällä hetkellä esimerkiksi norot, purot ja jopa lähteet on puutteellisesti tunnistettu ja merkitty.

Seuraava lause on sivulla kaksi kertaa: *”Helsingin metsäalueita ja niiden arvokkaita luontotyyppejä ja elinympäristöjä on inventoitu jo pitkään.”*

Sivu 15: 2. Jätetään metsäalueita vanhenemaan luontaisesti

Metsien luontainen vanheneminen on hyvä tavoite. Lähtökohtaisesti kuitenkin kaikkien metsien olisi syytä saada vanheta luontaisesti, ja vain jollain painavalla syyllä voitaisiin tehdä hoitotoimenpiteitä. Lisäksi muotoilu on siten joustava, että se mahdollistaa kaiken mahdollisen vaihdellen 2010-luvun mallin hoitopainotteisesta linjasta siihen, että vaikkapa 80 % metsistä jätetään ilman varsinaista hoitoa.

Seuraava on hyvä tavoite: *”Kaadettavien puiden rungot jätetään pääsääntöisesti lahoppuiksi.”* Kunnianhimoa lahoppumäärän lisäämisessä voisi kuitenkin olla vieläkin enemmän. Esimerkiksi kaadettuja runkoja voidaan siirtää myös metsiin, joissa maalahopuusta on pulaa.

Toimissa mainitaan, että luontaisesti vanhenemaan jätettävillä metsäalueilla voidaan tarvittaessa tehdä arvokkaiden luontokohteiden monimuotoisuutta edistäviä luonnonhoitotoimia. Toimet on syytä esitellä ja perustella suunnitelmissa.

Sivu 16: 3. Jätetään lahoppuuta ja tiheikköjä

Periaatteen otsikko on vanhanaikainen periytyen ajalta, jolloin lahoppuun esiintyminen metsissä ja hoidossa jätetyt tiheiköt olivat jotakin erikoista. Vuoden 2024 Helsingin metsissä molemmat ovat normaaleja metsien rakennepiirteitä, joita pitäisi saada lisää. Tämän tahtotilan pitäisi näkyä myös periaatteen nimessä, joka saisi olla **Lisätään lahoppuuta ja tiheikköjä**.

Lahoppuun jättämistä koskeva kirjaus (*"Kokonaisia kuolleita puuta viedään maastosta pois vain, jos se estää alueen vakiintuneen virkistyskäytön, tai jos Laki metsätuhojen torjunnasta sitä vaatii"*) on kehittynyt aiemmasta. Tekstistä ei kuitenkaan selviä, mikä on vakiintuneen virkistyskäytön estämistä. Kaatuneiden puiden ryteiköt ovat elämyksiä ulkoilijoille, kuten myös niiden lahoamisprosessin seuraaminen vuosien kuluessa. Mikäli kaikki eivät tätä vielä ymmärrä, asiasta tulee viestiä. Kaatuneista puista ja niiden olennaisesta roolista monimuotoisuudelle voisi olla esimerkiksi infotauluja metsissä.

Tiheikköjä ja suojaisia metsäalueita on jätettävä suunnitelmallisesti eläinten yhtenäisiksi kulkureiteiksi. Etenkin vihersormissa ja muissa ekologisissa yhteyksissä tämä on olennaista.

Sivu 17: 4. Säilytetään vanhoja puuta

Periaate on muotoiltu hyvin. Vanhojen puiden säilyttämisen kustannuksella ei kuitenkaan tule harventaa niiden ympäristöä.

Sivu 18: 5. Torjutaan haitallisia vieraslajeja

Vieraslajien torjunnan osalta luonnokseen on kirjattu hyvät tavoitteet. Haitallisten vieraslajien torjuntaan on kuitenkin saatava myös riittävät resurssit. Nyt kun harventamista vähennetään, niin ehkä metsäpuolelta vapautuu työvoimaa vieraslajitorjuntaan. Haitallisten vieraslajien poistoa tulee priorisoida suhteessa ylimitoitettuun pienpuuston poistoon.

Periaatteisiin tulee lisätä, että harvennuksia sekä pienpuuston ja tiheikköjen poistoa vältetään, koska harvennustoimet luovat hyvät olot pioneerilajien, kuten jättipalsamin ja komealupiinin leviämiseksi. Erityisen tarkkana on oltava alueilla, joissa vieraslajien leviämisen riski on ilmeinen (esim. jättipalsamia sisältävät puronvarsimetsät).

Sivu 19: 6. Suositaan luontotyypin mukaista monilajisuutta

Seuraava on hyvä tavoite, kunhan sen loppuun lisätään kaksi sanaa: *"Metsien puulajistossa suositaan metsätyyppin tunnusomaisia lajeja myös pienpuustossa."*

Tavoite on ristiriidassa seuraavan kohdan kanssa *"Edistetään monilajisuutta pienpuuston hoidossa mm. pihlajaa ja vaahteraa harventamalla, jalopuutaimien kasvua edistämällä, sekametsärakennetta parantamalla ja puuntaimien kasvua edistämällä."*

Pihlajan ja vaahteran lähtökohtaiselle poistamiselle ei esitetä perusteita, ja tämä kohta tulisi poistaa. Pihlajan ja vaahteran väheksymisen salliminen avaa vaarallisen hoito-option

merkittävään osaan kaupungin metsistä. Todellisuudessa tiheähkö pihlajavaltainen aluspuusto on esimerkiksi Keskuspuistossa havaittu kaikkein parhaaksi kulunohjaajaksi.

Ainoastaan poikkeustapauksissa, kuten joissain hienoissa männiköissä, joiden mäntyjatkumo on vaarassa katketa, osaa nuorista mäntytaimista voidaan auttaa pärjäämään kilpailussa muun pienpuuston kanssa. Ehdotamme, että teema käsitellään metsänhoidon työhöjeessä tarkemmin, ja työhöjeen luonnos asetetaan julkisesti nähtäville, kuten olemme aiemmin esittäneet.

Haluamme huomauttaa, että pölyttäjät ovat unohtuneet luonnonhoidon periaatteiden luonnoksesta. Esimerkiksi kimalaisille, jotka vähenevät uhkaavasti, metsien raidat ja muut pajukasvit ovat elintärkeitä. Myös pihlaja ja vaahtera tarjoavat ravintoa ja suojaa erilaisille hyönteisille – pölyttäjät mukaan lukien. Pölyttäjien elinympäristöistä ja ravinnon saannista huolehtiminen on nykypäivänä tärkeä tavoite metsien hoidossa, ja tämä tulisi myös kirjata periaatteisiin.

Sivu 20: 7. Suositaan ja edistetään puuston monipuolista ikärakennetta

Tässä periaatteessa positiivista on se, että harvennus- ja uudistushakkuut rajataan vain ”*tasaikäisiin metsiin*”. Suurena vaara on kuitenkin, että suunnittelijat pitävät tasaikäisinä kaikkia sellaisia metsiä, joiden eri-ikäisrakenne ei ole jo valmiiksi erinomaisella tasolla. Valtapuuston harvennukset onkin syytä rajoittaa selvästi pelkästään yksijaksoisiin, puustoltaan hyvin yksipuolisiin istutusmetsiin. Pelkkä yksijaksoisuus sekametsässä tai eri-ikäisrakenteen epätäydellisyys ei esimerkiksi riitä harvennuksen perusteeksi. Tämä on kirjattava selkeästi. Harvennuksia (ml. pienpuusto ja tiheiköt) tulee tehdä vain hyvin korkealla kynnyksellä.

Miten toimitaan? -kohdasta on poistettava pienaukot. Metsien puusto kyllä uudistuu itsestään, eivätkä pienetkään avohakkuut sovi edes maisemallisesti kaupunkimetsiin. Avohakkuu tuhoaa metsän eliöyhteisön paikallisesti ja aiheuttaa asukkaille surua.

Sivu 21: 8. Vahvistetaan metsäistä verkostoa

Metsäistä verkostoa käsittelevään periaatteeseen on syytä lisätä, että parhaan metsäisen verkoston muodostavat mahdollisimman luonnontilaiset metsät tiheikköineen. Lisäksi etenkin tätä periaatetta tulisi soveltavilta osin edistää myös puistoissa ja katuviheralueilla.

Viheryhteyksien tulee edustaa kytkettäviä alueita. Viheryhteydet eivät siis saa olla vain puustoa esimerkiksi liito-oravan hyppytarpeisiin, vaan niissä tulee olla kytkettävien alueiden lajistoa edustavasti. ”*Yhteyttä voidaan parantaa esimerkiksi istuttamalla uusia puita...*” ei olekaan tarpeeksi kunnianhimoinen kirjaus. Ensisijaisesti rakentamisen yhteydessä pitää säilyttää alkuperäistä luontoa (muutakin kuin puita) viheryhteyksinä. Istuttaminen on toissijaista, ja kuten edellä mainitsimme, istuttamisessa pitää huomioida myös muu luonto kuin puusto.

Sivu 22: 9. Ylläpidetään metsien hiilinielua ja -varastoa

Huolestuttavasti periaatteen tausta ja toimintaosa on kirjoitettu siten, että periaatetta halutaan selvästi käyttää metsien uudistushakkuiden ja muun hoidon perusteena varsinkin pidemmällä aikavälillä. Helsingin metsissä varsinkin vanhojen metsien monimuotoisuus-, virkistys- ja maisema-arvot ovat niin merkittäviä, että optimaaliseksi hakkuiden myötä räätälöity hiilensidonta on täysin toissijaista. Asia ilmenee myös taustaosan vertailuluvuista. Lisäksi on pidettävä mielessä, että puunpoisto metsästä on aina tappio.

Miten toimimme? -kohdasta tuleekin poistaa kohta *”Hiilen sidontaa tehostetaan pitkällä aikavälillä edistämällä metsien uudistumista, puuston kasvua ja ikärakennetta monipuolistavilla toimintatavoilla (vrt.periaate 8)”*. Sen sijaan toimiin voidaan kirjata: *”Hiilen sidonta tehostuu, kun tulevaisuudessa metsistä poistetaan mahdollisimman vähän puustoa ja muuta biomassaa”*.

Sivu 23: 10. Varaudutaan luonnontuhoihin ja muihin metsän kestävyttä uhkaaviin riskeihin

Peraatteen toimintaosa on jätetty liian epämääräiseksi: *”Myrskytuhoille, hyönteisten massaesiintymisille ja kasvitaudeille alttiita vanhoja ja heikentyneitä metsiä hoidetaan monipuolistamalla niiden puuston ikä-rakennetta ja puulajisuhteita”*. Epämääräisyydestään huolimatta kohta on selvässä ristiriidassa useiden muiden periaatekohtien (etenkin periaatteet 1 ja 2) sekä varsinkin metsien yleisen monimuotoisuuden lisäämisveloitteen kanssa. Liiallinen kirjanpainajatorjunta on aito uhka Helsingin metsien keskeisimpiin kuuluvalla luontoarvolle eli vanhoille, runsaasti vanhoja kuusia ja kuusilahopuuta sisältäville metsille.

Tähän periaatteeseen on syytä kirjata suurempi sietokyky luonnontuhojen ja riskien osalta. Kirjanpainaja on metsää luontaisesti uudistava avainlaji, ja karkeat metsämaisemat ovat osa luonnon kiertokulkua. Toimintaan ja tavoitteisiin on otettava mukaan luontaisista metsien uusiutumisen prosesseista tiedottaminen (ks. myös periaate 14).

Sivu 24: 11. Vähennetään metsien liiallista kulumista

Käytännön toimenpiteisiin on syytä kirjata selvemmin se, että aluspuustoa jätetään jatkossa selvästi aikaisempaa enemmän kaikkialle. Erityisen tärkeää tämä on kuluneilla sekä kulutusherkillä alueilla, mutta tiheikköjen arvostamisella, aluspuuston jättämisellä ja liiallisen reunojen trimmaamisen vähentämisellä estetään kulumista kaikissa kohteissa – niissäkin, missä ongelma ei vielä ole kävijämäärien kasvun vuoksi eskaloitunut.

Päiväkotien ja koulujen läheisissä metsissä on toki oltava tarkkana vaarallisten puiden osalta, mutta muuten hoitotoimet lisäävät niissäkin usein vain kulutusta. Lahopuut ja tiheiköt ovat myös lasten leikin kannalta kiinnostavia elementtejä.

Sivu 25: 12. Vaalitaan metsiä kaupunkilaisten terveyden ja hyvinvoinnin lähteenä

Pidämme hyvänä, että metsän tuntu mainitaan, mutta muuten tämä on valitettavasti periaatteiden epäonnistunein kohta. Periaatetta on jalostettava siten, että se on vähemmän hoitotavoitteinen sekä vähemmän ristiriidassa periaatteen 11 kanssa. Ulkoilureittien reunojen

ohella perusteltua olisi lähinnä vakiintuneiden ja luontoarvojen kannalta vähemmän ongelmallisten metsäpolkujen pitäminen puhtaana niille tunkevasta pienpuustosta. Muualla hoidosta pidättäytyminen tulee kirjata peruslähtökohdaksi, josta vain poikkeustapauksissa ja hyvillä asiaperusteilla voidaan tinkiä.

Kuvauksesta ei selviä, kuinka paljon ”ylitiheitä vesaikkoja” sekä ”nuoria puustoja” jatkossa aiotaan harventaa. Täten kirjaus jättää liian vapaat kädet suunnittelijoille. Ylipäänsä termiä ”ylitiheä vesakko” ei pitäisi käyttää, sillä se on johdatteleva ja manipuloiva. Kyseessä lienee tiheikkö, joita periaatteissa muuten on tavoitteena säästää.

Taustaosuuden kaksi viimeistä lausetta on poistettava: ”*Ulkoilijat liikkuvat jokaisenoikeuksien mukaisesti mielellään metsissä myös ulkoilureittien ulkopuolella. Tämä onnistuu metsäalueilla, joiden puustoa on hoidettu niin, että metsä ei ole puustoltaan liian tiheää tai maasto muuten liian vaikeakulkuista*”. Viimeinen lause sisältää sen ajatuksen, että ulkoilureittien ulkopuolella liikkuminen ei onnistu ilman kyseisten metsien metsänhoitoa, mikä ei valtaosassa Helsingin kaupungin metsistä pidä paikkaansa. Sen sijaan hoidosta syntyvillä pienpuuston kannoilla saadaan kyllä metsässä liikkumista aidosti vaikeutettua ja luodaan samalla vaaratekijöitä niin ihmisille kuin koirillekin.

Osio on ristiriidassa niin tiheikköjen arvostuksen, metsien uusiutumisen kuin kulutuksen ehkäisemisenkin kanssa. Myös tiheikköjen kanssa eläminen on pedagoginen asia – siihen oppii, ellei sitä estetä, ja tiedottamalla voidaan lisätä ymmärrystä. Marjastaminen ja sienestäminen ei esty satunnaisista tiheiköistä tai muista haasteista. Seuraava lause onkin poistettava: ”*Ylläpidetään hoidon piirissä olevia metsäalueita niin, että myös liikkuminen polkujen ulkopuolella mm. marjastamassa ja sienestämässä on mahdollista*”.

On muistettava, että mitä luonnontilaisempi metsä on, sitä suuremmat ovat sen tarjoamat terveysvaikutukset. Myöskään melun ja päästöjen näkökulmasta ei kannata harventaa!

Periaatteeseen on syytä lisätä maininta päiväkotien ja koulujen käyttämistä metsistä. Ne on syytä kartoittaa ja huomioida – niin luonnonhoidossa kuin kaavoituksessakin. Periaatteeseen on kirjattava, että monimuotoinen metsä lahopuineen on lapsille tärkeä leikin ja oppimisen paikka. Toisinaan Helsingin metsistä on viety pois kaikki lahopuut sillä perusteella, etteivät päiväkotiryhmien lapset kompastuisi niihin. Tämä käytäntö ei saa jatkua.

Periaatteeseen kannattaa lisätä myös metsiin sijoitettujen frisbeegolfratojen puille ja metsän pohjalle aiheuttamien vahinkojen ennaltaehkäisy ja kunnostus. Ratojen ja niiden metsäisen ympäristön ylläpitoa ei tule jättää pelaajille ja heidän yhdistyksilleen. Lisäksi ennaltaehkäisyä ja ennallistamista vaativat itse tehdyt maastopyöräilyradat.

Sivu 26: 13. Ylläpidetään metsämaisemia osana kaupunkikuvaa

Jalojen lehtipuiden erityissuosinnalle metsissä suhteessa muihin kotimaisiin puulajeihin on 2020-luvun Helsingissä hyvin vähän asiaperusteita. Vielä vähemmän jalopuiden käyttö metsänhoidossa kuuluu tähän metsämaisemien ylläpitoa käsittelevään osuuteen. Jalopuiden lisääminen puistoissa, katuviheralueilla sekä metsäverkoston parannettavilla osilla sen sijaan on kannatettavaa, kuten myös harkittu istuttaminen.

Poikkeustapauksia, kuten kulttuuriympäristön erityiskohteita, lukuun ottamatta maiseman ylläpitäminen ei saa olla peruste hoitotoimille. Luonnon monimuotoisuuden turvaamisen tulee olla ensisijaista, eikä se ole mielipideasia. ”Kiinnostava ja elämyksellinen maisema” on täysin määrittelystä riippuvainen. Helsingin metsistä huolehtiminen ei voi perustua satunnaisiin esteettisiin preferensseihin.

Sivu 27: 14. Kerätään ja tarjotaan tietoa metsistä

Tiedon tarjoaminen on kannatettava periaate. Kohtaan voisi vielä lisätä tiedottamisen yhdessä luontojärjestöjen ja muiden toimijoiden kanssa tiheikköjen ja lahoppuuryttöjen merkityksestä luonnon monimuotoisuudelle. Kun kaupunkilaiset ymmärtävät ryteikköisenkin metsän merkityksen luontokadon torjunnassa, he ymmärtävät maisemien vaihtelevuuden merkityksen. Kaupunki voisi palkata myös luontoneuvoja kertomaan metsien monimuotoisuudesta sekä metsien kestävästä virkistyskäytöstä.

Helsingissä 28.4.2024

Noora Kaunisto
puheenjohtaja, Helsingin luonnonsuojeluyhdistys ry

Emilia Pippola
järjestösihteeri, Helsingin luonnonsuojeluyhdistys ry

Aleksi Mikola
puheenjohtaja, Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys Tringa ry

Reija Mikkola
metsävastaava, Luontoliitto ry

Ville Murmann
metsäkartoituskoordinaattori, Luontoliitto ry

Lisätietoja:

Emilia Pippola, järjestösihteeri, Helsingin luonnonsuojeluyhdistys ry: helsy@sll.fi / puh. 050 3011 633

Juho Leppänen, suojelusihteeri, Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys Tringa ry: suojelusihteeri@tringa.fi

Ville Murmann, metsäkartoituskoordinaattori, Luontoliitto ry: ville.murmann@gmail.com / puh. 040 8352 128